

ספץ / גו רקייה
צ'ין כיטריין כד

לבוב...

כסלו תשל"ז

שולחן אביהם. תפילה צו עולה
למעלה ומתייצבת לפני כסא הבוד
עד שהקב"ה מנענע בראשו לעורך
רחמים למען ישועתן של ישראל.

מאבק האיתנים הזה של האדם עם
עצמיו יוליך בסופו של דבר אל התכליות
המקווה של קריית המשך המבדיל
ביןנו לבין קונו, ע"י שנגלה מעצמנו
עקשנות ואכזריות על טבענו הרע של
הרגליות הפקרותנו, או אז יצא לאור
דיןנו נגד מקטרינו ומסטיננו ונזכה
בדין להחיש פדות נפשנו ושכינתו

תשוב ותשכוון בתוכנו כי מי קדם.
אני חגור חרבר על ירך ותקח עצמן
בידיים, תחשיב את גורם הזמן לא
להיבטל ולא להתעלל, התחזק
והתאמץ והיה נפשך לשலל לה' לחיות
בחיים נצחים ותזכה לאור הגנו של
שבעת ימי בראשית, הקב"ה יזמין לך
פרנסה בריווח עם רוב נחת ואושר
ותראה ברכה בעמלך וכל טוב.

ברגשי כבוד רב, בידידות נאמנה...

ומרחוק אני מבין נוראות יסודיך
וכאביך, שהן מקיפים ביותר עד שאינך
מסוגל להתרום משפלות מצבך עד
שנפשך נתונה במסגרים והיאosh
והעצלות הם לחם חוקך לדאבותך
הגדול.

ונדי להיחלץ מן הלחץ ולצאת מן
המסגר, צרכיים להגיע לדעה שזו
מאבק החיים עצמו שע"י הכאבים
גיעת האדם להכרת האמונה ולדעת
נכחה כי הקב"ה שהוא מלא כל הארץ
כבודו, מסתתר בכל המקומות
וההסתורים וקורא לו לאדם מתוך
היסורים כדי לעוררו מתרדמתו ע"ד
חוובתו בעולמו.

ומה שנשאר לו לאדם אינו אלא להבין
ולצית לכול הקרייה זו, שבעצמותה
הינה קרייה של חבר אשר ה' קורא
להשידדים לגנות עליהם זיו כבודו
ותפארת עוזו. אז יבין גם שדוחקו
וענינו הפרטי, הוא צרת הכלל וצער
השכינה וכשיחgor עוז בתפילה, בקש
על הכלל כולו ועל הבנים שגלו מעל